

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

06 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului Gavriiliuc Mihail, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 20 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Gavriliuc Mihail XXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXX, nr.XX, ap.XX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.05.2017–20.11.2018;

Instanța de apel: 07.12.2018–06.02.2019;

Instanța de recurs: 23.05.2019– 06.11.2019.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți sediul Central din 20 noiembrie 2018, M. Gavriiliuc a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal, la 5 ani închisoare.

În temeiul art.84 alin.(4) Cod penal pentru concurs de infracțiuni, la pedeapsa numită s-a adăugat pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Bălți din 29 iunie 2018, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Prin aceeași sentința s-a dispus încetarea, procesul penal în privința lui C. Leonteac pe art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal, în legătură cu survenirea decesului.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că M. Gavriiliuc în seara de 14.04.2017 în jurul orelor 23²⁵, fiind în stare de ebrietate alcoolică și aflându-se în apropierea casei de locuit nr.100 de pe str. Kiev din mun. Bălți, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane prin tâlhărie, prin înțelegere cu C. Leonteac i-au atacat pe cet. V. Vîlcu și O. Drobotenco. Astfel, au aplicat în privința părților vătămate violența periculoasă pentru viața și sănătatea acestora și anume l-au strangulat pe V. Vîlcu și l-au amenințat cu un cuțit, după care i-au aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, de la această lovitură V. Vîlcu a căzut la pământ, după

care i-au mai aplicat în jur de cinci lovituri cu picioarele și patru lovituri cu pumnii în regiunea feței și a capului, pricinuindu-i leziuni corporale, luându-I telefonul mobil de model „Nokia l650” de culoare gri cu IMEI 359565010907680, în care se afla cartela SIM „Orange” cu nr. XXXXX la preț total de 250 lei, al doilea IMEI 860762000547988, în care se afla cartela SIM „Moldcell” cu nr. XXXXX la preț de 500 lei, și un pachet de țigări „WEST” la preț de 5 lei, cauzându-i lui daune materiale considerabile în sumă totală de 755 lei, concomitent sustrăgând și de la O. Drobotenco o geantă de dame de culoare neagră la preț de 100 lei, în care se aflau mai multe bunuri de uz personal, cauzându-i prejudiciu material considerabil în sumă de 560 lei, încercând să se eschiveze cu bunurile sustrase de la fata locului, fiind reținuți de colaboratorii de politie.

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpatul M. Gavriiliuc și avocatul acestuia M. Rotari, care au solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

În motivarea apelului s-au invocat următoarele argumente:

- atât părțile vătămate, cât și martorii acuzării nu l-au recunoscut pe M. Gavriluc, iar o parte din bunurile sustrase au fost depistate, conform procesului verbal de cercetare la fata locului, pe drum în preajma locuinței nr.106 din str. Kiev, mun. Bălți, iar telefoanele mobile la inculpatul C. Leonteac, care a și comis respectiva infracțiune;

- instanța de fond neîntemeiat nu a aplicat prevederile art.art.79 și 90¹ Cod penal în privința inculpatului M. Gavriiliuc.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Bălți din 06 februarie 2019 apelul declarat a fost respins ca nefondat.

5. Analizând argumentele apelanților Colegiul penal a conchis că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședință de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședință de judecată și probele administrate, corect a stabilit situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului M. Gavriiliuc încadrarea juridică corespunzătoare.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond corect a respins versiunea de neimplicare în atacul tâlhăresc a lui M. Gavriiliuc, pretins a fi comis în exclusivitate de prietenul său C. Leonteac cu care era în seara incidentului, prin încercarea de a stopa acțiunile criminale, or, din declarațiile părții vătămate V. Vîlcu rezultă că dânsul a fost atacat din spate de către C. Leonteac care i-a aplicat lovituri, după ce a intervenit și M. Gavriiliuc, ambii l-au sugrumat și i-au pus cuțitul la gât, după care i-au cerut bani și i-au luat două telefoane mobile, iar de la O. Drobotenco geanta (f.d.41). Depoziții similare a depus și O. Drobotenco, suplimentar precizând, că C. Leonteac l-a agresat din spate pe V. Vîlcu, iar M. Gavriiliuc îl lovea în regiunea capului, punându-i cuțitul la gât (f.d.43).

În concluzie Colegiul penal a statuat că, argumentele apelanților referitor la lipsa unei aprecieri obiective a probelor cercetate în ședință de judecată sau pretinsa lor interpretare în favoarea acuzării, nu și-au găsit confirmare la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de fond le-a examinat sub toate aspectele complet și obiectiv, în strictă conformitate cu prevederile art.art.100-101 CPP.

Argumentele recurenților referitor la pedeapsa stabilită instanța de apel le-a respins ca nefondate, menționând în acest sens că, la stabilirea categoriei, termenului și modului de executare a acesteia prima instanță a ținut cont de prevederile art.art.61,75 Cod penal și a luat în considerație consecințele survenite,

precum și personalitatea inculpatului, numindu-i o pedeapsă echitabilă și proporțională în raport cu gravitatea faptei.

Totodată, s-a menționat că, instanța de fond a ținut cont și de faptul, că inculpatul a acționat în stare de ebrietate alcoolică ca circumstanță agravantă, având neexecutată pedeapsa pentru comiterea furtului, fapt pentru care a pus în aplicare dispozițiile art.84 alin. (4) Cod penal, considerând inaplicabile speței dispozițiile art.90¹ Cod penal, inclusiv reieșind din nerecunoașterea de către inculpat a faptei comise, iar ca urmare lipsa unei căințe sincere, ceea ce de fapt în lipsa a careva circumstanțe excepționale, face imposibilă și aplicarea prevederilor art.79 Cod penal.

6. Nefiind de acord cu hotărârile judecătorești pronunțate în speță cu recurs ordinar le-a contestat avocatul M. Rotari în numele inculpatului, care invocând temeiul de drept prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului.

Recurenta și-a motivat recursul invocând următoarele argumente:

- vina lui M. Gavriiliuc în săvârșirea infracțiunii imputate nu a fost demonstrată atât de instanța de fond cât și de cea de apel, prin urmare acesta urma să fie achitat deoarece acțiunile sale nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie;
- C. Leontreac fără a-l înștiința sau a-i comunica intențiile sale a atacat două persoane, moment în care M.Gavriliuc a încercat să opună doar rezistență, să-l împiedice și să-l convingă pe C. Leontreac să renunțe la acțiunile sale;
- instanțele de fond neîntemeiat nu au aplicat prevederile art.79 Cod penal și la stabilirea pedepsei nu au ținut cont de gradul de vinovăție al inculpatului;
- la stabilirea pedepsei instanțele de fond nu au argumentat din care considerente au aplicat una dintre cele mai aspre pedepse, or, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate;
- instanța de apel, în cazul în care a constatat că achitarea inculpatului este imposibilă, urma să-i aplice o pedeapsă mai blândă.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că la stabilirea pedepsei instanțele de fond au ținut cont de prevederile art.art.61,75 Cod penal Cod de procedură penală, corect stabilindu-i pedeapsa închisorii.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit textului, recurentul invocă drept temei de casare a hotărârilor atacate prevederile art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Conform dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Analizând decizia recurată prin prisma criticilor formulate de recurent, Colegiul penal conchide că, motivele invocate de autor nu sunt aplicabile din punct de vedere al

prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul penal respinge argumentele privind nevinovăția lui M. Gavriiliuc, or, după cum au constatat instanțele de fond vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul probelor administrate, iar motivele invocate de apărare în acest sens atât în recurs, cât și în apel au fost minuțios analizate și combătute conform modalității descrise în pct.5 din prezenta decizie, pentru care motiv instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiate alegațiile recurente referitoare la lipsa probelor care dovedesc săvârșirea infracțiunii de către inculpat.

Totodată Colegiul constată că, instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, și-a motivat just soluția adoptată, ținând cont de prevederile art.61,75, 76, 77 Cod penal.

Instanța de recurs atestă că instanța de fond corect a stabilit în privința inculpatului pedeapsa penală, care este echitabilă, legală și corect individualizată, aplicată în limitele fixate în partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale ale aceluiași Cod, ținându-se cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În aceeași ordine de idei, se menționează că instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea categoriei, duratei și cuantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul. Instanțele de fond corect au ajuns la concluzia că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința lui M. Gavriiliuc poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei sub formă de închisoare.

În speță M. Gavriiliuc a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal. Sancțiunea normei penale nominalizate prevede pedeapsa închisorii pe un termen de la 8 până la 10 ani.

Prin urmare, instanța de fond ținând cont de faptul că inculpatul la data săvârșirii infracțiunii nu a atins vârsta de 18 ani, în conformitate cu prevederile art.70 alin.(3) Cod penal, i-a stabilit pedeapsa de 5 ani închisoare.

În continuare, Colegiul penal conchide că, deși instanțele de fond prapit în deciziile adoptate nu au reținut ca fiind o circumstanță excepțională faptul că inculpatul a comis infracțiunea în perioada minoratului, însă această circumstanță nu implică în mod imperativ stabilirea unei pedepse mai blânde de altă categorie, or, art.79 Cod penal, prevede că instanța ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, (...) **poate** aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori **poate** să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Prin urmare, Colegiul penal relevă că, textul art.79 alin.(1) Cod penal, prin sintagma „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a stabili o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă. Din examinarea condițiilor în care poate fi stabilită o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă de altă

categorie, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facilitate pe care instanța de judecată este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În continuare, Colegiul relevă, că just instanțele de fond nu au neglijat faptul că infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor grave, iar inculpatul nu este pentru prima dată atras la răspundere penală, anterior acesta fost condamnat prin sentința Judecătorei Bălți, sediul Central din 29.06.2018, la 1 an închisoare, pentru sustragerea la data de 10.06.2016 a bunurilor altei persoane, iar la o perioadă relativ scurtă – 10 luni a comis o nouă infracțiune cu intenție, fapt ce denotă că pedepsele neprivative de libertate nu-și vor atinge scopul de corectare și reeducare a acestuia.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de recurs conchide că, concluzia instanța de apel referitor la menținerea pedepsei privative de libertate stabilită de instanța de fond în privința inculpatului este legală și întemeiată, în speță nefiind posibilă aplicarea prevederilor art.90¹ Cod penal.

Din considerentele nominalizate, instanța de recurs apreciază hotărârile contestate ca fiind corecte și legale, astfel că pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța de fond care a fost menținută de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art.61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, fiind în limita prevăzută la sancțiunea normei penale în baza căreia M. Gavriiuc a fost condamnat.

În consecință, Colegiul reține că, temeiul invocat de recurent prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de eroare de drept în speța examinată nu s-a comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Rotari Mihaela în numele inculpatului Gavriiuc Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2019, în cauza penală în privința lui *Gavriiuc Mihail*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 05 decembrie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac